

РЕШЕНИЕ

№ 5698

гр. София, 28.08.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II отделение 29 състав, в
публично заседание на 26.04.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Петя Кръстева и при участието на прокурора Яни Костов, като разгледа дело номер **6948** по описа за **2009** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 – чл. 207 от Административно процесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по обективно и субективно кумулативно съединени искиове с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), предявени от А. Х. Т. и Т. М. Т. против Областната администрация на област С.-град и Министерството на вътрешните работи (МВР). Ответниците са юридически лица съгласно 42, ал.2 и чл.57, ал.2 от Закона за администрацията. Ищците претендират солидарна отговорност на ответниците за претърпени вреди от актове и действия на техни служители, които вреди са настъпили в периода от 25.08.2003 г. до 25.08.2008 г. и представляват: 1) имуществени вреди, за които се търси обезщетение в размер на 42 000 /четиридесет и две хиляди/ евро; 2) неимуществени вреди, за които се търси обезщетение в размер на 10 000 /десет хиляди/ евро. Ищците твърдят, че са пострадали от незаконни действия на органи и длъжностни лица, изразяващи се в актуване за държавна собственост и деактуване на урегулиран поземлен имот (УПИ), собственост на трети, неучастващи в делото лица. Върху имота, между улиците „А.“ и „Ц. Б. Г“, в [населено място], е изградена сграда, като обособена част от нея – магазин № 29, е собственост на ищците. В резултат на горепосочените действия фактическото строителство на договорената от ищците сграда със строителен предприемач - [фирма] е преустановено при достигане на фаза „груб строеж“ и заверена кота „било“, за което строителният предприемач е съобщил на ищците с уведомление, приложено към исковата молба. Последната е уточнена с

молба от 29.10.2008 г. Ответниците намират исковата молба недопустима, а по същество – неоснователна. Прокурорът от Софийска градска прокуратура изразява становище, че искът е неоснователен и недоказан.

Съдът в настоящия състав, след като обсъди доводите на страните и приетите по делото доказателства намира следното от фактическа и правна страна. Съгласно определение № 11193/30.09.2009г. на Върховния административен съд (ВАС), III отделение, исковете са допустими. Разгледани по същество, те са неоснователни.

В производството по иска с правно основание чл.1, ал.1 ЗОДОВ ищците носят доказателствената тежест да установят съществуването на обстоятелствата, посочени в исковата молба, от които черпят благоприятни за себе си правни последици, като следва да установят: 1) съществуването на твърдяните вреди, 2) наличието на незаконосъобразни актове, действия и бездействия на служители на ответниците при изпълнение на административна дейност; 3) наличието на пряка причинно-следствена връзка между първите две.

Установява се в случая, че [фирма] с нотариален акт вх. рег. № 2789/24.09.2001г. е продало на А. Х. Т. 9/10 идеални части от описания по-горе магазин № 29, представляващ обект в строеж. Приложени са разписки за изплащани в изпълнение на договора за продажба. За имота, в който се намира обектът, е бил съставен акт за държавна собственост № 430/20.11.1997г., одобрен от министъра на вътрешните работи; наред с това, със заповед № РД-15-514/13.12.2002г. е била отменена предходна негова заповед, с която е бил отписан от актовете книги за държавна собственост акт № 142/21.08.1952г. на район „Т.“ за същия имот.

Като се позовал на повдигнатия от МВР спор за собственост, изпълнителят по представения предварителен договор от 10.07.2001г. за покупко – продажба и строителство на недвижим имот с уведомление от неизвестна дата (л.27 от адм. д. № 5042/2008г. на 23 състав на съда), но след образуване на гр. д. № 6493/2002г. на Софийски районен съд, 45 състав, е съобщил на съсобствениците в сградата, че преустановява строително-монтажните работи.

Със своя заповед № РД-15-030/23.03.2005г. областният управител е наредил да се отпише от актовете книги акт № 03327/07.02.2003г. за частта от сградата, представляваща 9/10 идеални части от магазин № 29. С решение от 21.06.2011г. по гр. д. № 8330/2010г. на Софийски градски съд, II в състав, влязло в сила на 05.03.2012г. е отречено правото на собственост на държавата върху имота, в който се намира строежът – урегулиран поземлен имот (УПИ) V-6, кв.254, м. „Центъра” по плана на [населено място], с площ 632 кв. м.

По делото е прието заключение на съдебно-оценителна експертиза, което съдът в настоящия състав възприема изцяло като обективно, компетентно и неоспорено от страните. Установява се от заключението (писмено и при изслушването на вещото лице в открито съдебно заседание на 27.01.2010г.), че обектът е незавършен и наемната му цена за периода 26.03.2003г. – 26.08.2008г. би била 48 006 лева.

В същото съдебно заседание са изслушани показанията на свидетелката М. Т. Т., дъщеря на ищците, които съдът възприема като последователни и логични. Установява се от показанията, че родителите ѝ се включили в строежа на магазина на [улица], баща ѝ бил жизнен човек, трудоспособен, обличал се в костюм, риза и вратовръзка и въпреки пенсионната си възраст, продължавал да работи. Имал магазин за дървени и строителни материали, в който работел абсолютно сам. Имал работници, които му помагали, но дейността с доставките и клиентите била изцяло негова.

Обектът в строеж бил единственото нещо, което искал да остави за децата и внуците и това бил смисълът на амбицията му да работи след пенсионна възраст. Това бил смисълът на живота в последните години. Ситуацията, както се развили нещата, изглеждали изключително неперспективни и това му повлияло на психиката и здравословното му състояние, което драстично се влошило. Все пак той имал надежда, че нещата ще придобият друг характер и съдебните заседания да доведат до решение строежът да се завърши и той да придобие този имот.

Вече към 2005 г. той направил тежък масиран инфаркт, който го довел до клинична смърт, в която бил 10 минути. Свидетелката била с него, когато се извози от къщи до болницата. Той просто умрял. Било чудо, че след 4 дни в кома успял да се събуди, да няма никаква загуба на съзнание. Лекарите не давали шанс, че той ще го преживее. Той е жив, но не е здрав. На 70 години той бил много способен и в много добро състояние и работел. От тогава насам, след като излязъл от комата, му се наложила спешна сърдечна интервенция, има три байпаса и от тогава той е инвалид. Увредила му се психиката. Това е човек, който има желаниа и амбиции. Случката, това е отражение, той се е фиксирал върху този имот. Само 25 кв., но това е смисълът на живота му. Няма ден, в който да не мисли и да не говори за това. Той продължавал да се труди, защото след 30 - 40 г труд получавал унизителна пенсия и продължавал да работи, за да може да се осигурява и да направи нещо за децата си. Преди пенсионирането си работел в един завод, отговарял за качеството на продукцията на завода, бил началник О.. Пенсионира се на 60 години, около 1992 г.- 1993 г. Работата му не била напрегната, свързана със сериозни отговорности, нормална работа от 8.30 до 17.00 часа. Бил много добре поставен в завода, в който работел, имал уважението на колектива и колегите си, и до ден днешен поддържали контакти. Работел в шивашко производство, в което голяма част от тези дрехи бяха за износ. В този период не е имал по-сериозни заболявания, не е имал лечение през този период. Магазинът за строителните материали е в [населено място]. До тогава – 2001г., и свидетелката живяла в [населено място], след което дошла в [населено място] през 2001 г. Ищцата е пенсионерка. В строителния магазин не е помагала на ищеца. Двамата освен магазина, нямат други доходи? Размерът на пенсиите им е около 150 лева. Свидетелката се издържа сама, от 26 годишна е самостоятелна и не е част от домакинството на родителите си.

Установява се от заключението на съдебно-медицинската експертиза, прието по делото, което съдът възприема изцяло като обективно и компетентно, че ищецът е преживял два миокардни инфаркта (през 2005г. долен и през 2010г. горен), направен му е аортокоронарен байпас през 2006г., през 2009г. са поставени три стенда; същата година е открита захарна болест II тип, на диетолечение. Установена е тежка артериална хипертония III ст., на редовна хипотензивна терапия. Преболедувал от ТВС на бял дробс оформяне на пулмофиброза и хронична обструктивна белодробна болест. Вещото лице заключава, че може да се приеме, че от 2006г. до 2012г. състоянието на здравето на ищеца е трайно увредено.

При така установените обстоятелства следва, че е доказано твърдяното незаконосъобразно актуване на имота за държавен от служители на ответниците. Не са доказани обаче другите две предпоставки за основателността на иска.

На първо място, относно ищеца Т. Т. следва да се отбележи, че за него не се установява да е придобивал вещни права в процесния обект – логично е да се предположи, че последният вероятно е в съпругеска имуществена общност с ищцата,

но доказателства за това не са налице, нито се установява ищецът да е заплащал някакви суми за този обект, или да е претърпял каквато и да е друга имуществена вреда във връзка с него. Второ, за ищцата също не се установява претърпяване на имуществени вреди в конкретен период. Както беше посочено по-горе, не се доказва моментът на преустановяване на строителството, от който да се счита, че ищцата търпи вреди, а със заповедта от 23.03.2005г. областният управител ѝ е възстановил изцяло това, което придобила по договора със строителя – 9/10 идеални части от магазин № 29, в строеж.

Установява се по делото фактът на влошаване на здравето на ищеца и негови силно отрицателни изживявания в периода 2005 – 2006г. Както беше посочено обаче, не се доказва той да е притежавал права в обекта, очакването на загуба на които да е породила тези неимуществени вреди; при това, собствеността на ищцата върху същия обект е била възстановена от областния управител в същата 2005г. (през март, докато първият инфаркт е от м. декември 2005г., видно от медицинската документация, представена по делото). За ищцата не са ангажирани доказателства за претърпени неимуществени вреди.

Наред с горното, не е налице пряка и непосредствена причинно-следствена връзка между твърдените вреди и сочените за незаконосъобразни действия. Дори да се приеме, че най-обща свързаност е налице, тя е опосредена от действията на изпълнителя по договора за строителство - [фирма]. Именно дружеството е решило да преустанови строежа и е съобщило това на съсобствениците в него, като последните са имали претенция за неустойки в такъв случай, видно от т.16 и т.17 от предварителния договор със свидетелката М. Т., представен по делото. Ето защо, действията на дружеството прекъсват възможната пряка и непосредствена връзка между действията на администрацията и възможните вреди от последните.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ исковете с правно основание чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди, предявени от А. Х. Т., с ЕГН [ЕГН], и Т. М. Т., с ЕГН [ЕГН], против Областната администрация на област С.-град и Министерството на вътрешните работи, за претърпени вреди от незаконни актове и действия на техни служители, изразяващи се в актуване за държавна собственост и деактуване на урегулиран поземлен имот V-6, кв.254, м. „Центъра” по плана на [населено място], с площ 632 кв. м., находящ се на ъгъла между улиците „А.” и „Ц. Б. Г” в [населено място], които вреди са настъпили в периода от 25.08.2003 г. до 25.08.2008 г. и представляващи: 1) имуществени вреди, за които е претендирано обезщетение в размер на 42 000 /четиридесет и две хиляди/ евро; 2) неимуществени вреди, за които е претендирано обезщетение в размер на 10 000 /десет хиляди/ евро.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: